

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 28ης Ιουνίου 2023*

«Εξωσυμβατική ευθύνη – Έρευνες της OLAF – Διαρροές στον Τύπο – Υλική ζημία και ηθική βλάβη – Αιτιώδης συνάφεια – Καταλογισμός της ευθύνης για τις διαρροές – Κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου που απονέμει δικαιώματα σε ιδιώτες – Εμπιστευτικότητα των νομικών γνωμοδοτήσεων»

Στην υπόθεση T-752/20,

International Management Group (IMG), με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από την L. Levi και τον J.-Y. De Cara, δικηγόρους,

ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον J. Baquero Cruz, τον J.-F. Brakeland και την S. Delaude,

εναγομένης,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους R. da Silva Passos, πρόεδρο, L. Truchot (εισηγητή) και M. Samrol Pucurull, δικαστές,

γραμματέας: L. Ramette, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και ιδίως:

– το δικόγραφο της αγωγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Δεκεμβρίου 2020,

– την ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλε, βάσει του άρθρου 130 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Μαρτίου 2021,

– τη διάταξη της 2ας Ιουλίου 2021, με την οποία αποφασίστηκε να συνεξεταστεί η ένσταση με την ουσία της υποθέσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 20ής Ιουνίου 2022,
εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση¹

- 1 Με την αγωγή της δυνάμει του άρθρου 268 ΣΛΕΕ, η ενάγουσα, International Management Group (IMG), ζητεί αποκατάσταση της υλικής ζημίας και επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, τις οποίες υποστηρίζει ότι υπέστη συνεπεία του παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), κατόπιν εκθέσεως την οποία συνέταξε η τελευταία σχετικά με την ενάγουσα.

[παραλειπόμενα]

Αιτήματα των διαδίκων

- 19 Η ενάγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει το ποσό των 10 000 ευρώ μηνιαίως για το διάστημα από τα μέσα Δεκεμβρίου του 2015 μέχρι την έκδοση της αποφάσεως στην υπό κρίση υπόθεση, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη·
  - να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει το ποσό των 2,1 εκατομμυρίων ευρώ, πλέον τόκων υπερημερίας, προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 20 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη·
  - επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή ως προδήλως αβάσιμη ή ως αβάσιμη·
  - να αποσύρει από τη δικογραφία της υπό κρίση υποθέσεως τη γνωμοδότηση της νομικής της υπηρεσίας της 16ης Ιανουαρίου 2015 (στο εξής: γνωμοδότηση της νομικής υπηρεσίας), η οποία είχε επισυναφθεί ως παράρτημα στο δικόγραφο της αγωγής·
  - να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του αποζημιωτικού αιτήματος

[παραλειπόμενα]

¹ Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις της παρούσας αποφάσεως των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

Επί του παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς της Επιτροπής και της OLAF

[παραλειπόμενα]

– Επί της παραβάσεως των καθηκόντων επιμέλειας και μέριμνας

- 70 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη τα καθήκοντα επιμέλειας και μέριμνας, καθόσον δεν καταδίκασε δημοσίως τη διαρροή της εκθέσεως της OLAF ούτε έθεσε τέρμα στη διάδοση ψευδών πληροφοριών την οποία προκάλεσε η εν λόγω διαρροή, μέσω της δημοσίευσης δελτίου Τύπου το οποίο να συνοψίζει τις βασικές πληροφορίες που περιείχε το έγγραφο της 8ης Μαΐου 2015, με το οποίο είχε αποφασίσει να μην ακολουθήσει πλήρως τις συστάσεις της εκθέσεως της OLAF.
- 71 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έχει ορίσει το καθήκον μέριμνας ως έννοια που αντανακλά την ισορροπία των αμοιβαίων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που δημιουργήσε ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις σχέσεις μεταξύ της Διοίκησης και των υπαλλήλων της Ένωσης, διευκρινιζομένου ότι η ισορροπία αυτή συνεπάγεται ιδίως ότι, όταν λαμβάνει απόφαση σχετικά με την κατάσταση υπαλλήλου, η Διοίκηση λαμβάνει υπόψη το σύνολο των στοιχείων τα οποία είναι ικανά να καθορίσουν την απόφασή της και ότι, ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτόν, συνεκτιμά το συμφέρον όχι μόνον της υπηρεσίας αλλά και του οικείου υπαλλήλου (βλ. απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2020, Fleig κατά ΕΥΕΔ, C-446/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:918, σκέψη 67 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 72 Ως εκ τούτου, το καθήκον μέριμνας αφορά, ειδικότερα, τις υποχρεώσεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης έναντι των μονίμων υπαλλήλων και των μελών του λοιπού προσωπικού τους, ιδίως καθόσον συνεπάγεται τη συνεκτίμηση των ατομικών τους συμφερόντων (πρβλ. απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2008, Nardone κατά Επιτροπής, T-57/99, EU:T:2008:555, σκέψη 167).
- 73 Δεδομένου ότι η παρούσα αγωγή δεν αφορά τις σχέσεις μεταξύ της Διοίκησης της Ένωσης και ενός από τους μονίμους υπαλλήλους ή από τα μέλη του λοιπού προσωπικού αυτής, το καθήκον μέριμνας δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση και, ως εκ τούτου, η ενάγουσα δεν μπορεί να το επικαλεστεί προς στήριξη των αιτημάτων της.
- 74 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός περί έλλειψης νομιμότητας που προβάλλει η ενάγουσα, κατά το μέρος που στηρίζεται στην παράβαση του καθήκοντος μέριμνας.
- 75 Είναι, επομένως, σκόπιμο να εξεταστεί η εν λόγω έλλειψη νομιμότητας, κατά το μέρος που στηρίζεται στην παράβαση του καθήκοντος επιμέλειας.
- 76 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για να μπορεί να στοιχειοθετηθεί η εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης σε συγκεκριμένη περίπτωση, είναι αναγκαίο το πρόσωπο που ζητεί την αποκατάσταση της ζημίας την οποία θεωρεί ότι υπέστη λόγω συμπεριφοράς ή πράξης της Ένωσης να αποδείξει την ύπαρξη παράβασης κανόνα δικαίου ο οποίος αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες (αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, C-352/98 P, EU:C:2000:361, σκέψεις 41 και 42, και της 4ης Απριλίου 2017, Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής κατά Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, σκέψη 31).

- 77 Επιπλέον, η παράβαση αυτή πρέπει να είναι κατάφωρη, απαίτηση η οποία εξαρτάται από την εξουσία εκτιμήσεως που έχει το θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμός της Ένωσης που φέρεται ότι παρέβη τον κανόνα αυτόν και από το κατά πόσον υπήρξε εκ μέρους του πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλονται στην εξουσία εκτιμήσεως, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, του βαθμού σαφήνειας και ακρίβειας του εν λόγω κανόνα, των δυσχερειών ερμηνείας ή εφαρμογής που ενδεχομένως προκύπτουν, καθώς και της πολυπλοκότητας της προς ρύθμιση κατάστασης (πρβλ. αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, C-352/98 P, EU:C:2000:361, σκέψεις 40, 43 και 44, και της 30ής Μαΐου 2017, Safa Nicu Seraphan κατά Συμβουλίου, C-45/15 P, EU:C:2017:402, σκέψη 30).
- 78 Από τη σκέψη 70 ανωτέρω προκύπτει ότι η ενάγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε θέση η οποία να καταδικάζει δημοσίως τη διαρροή της εκθέσεως της OLAF και να θέτει τέλος στη διάδοση ψευδών πληροφοριών που προκάλεσε η διαρροή αυτή, με τη δημοσίευση δελτίου Τύπου. Με τον τρόπο αυτό, η ενάγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέλειψε να ενεργήσει.
- 79 Κατά τη νομολογία, οι παραλείψεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης συνεπάγονται ευθύνη της Ένωσης μόνον εφόσον τα εν λόγω όργανα παρέβησαν νόμιμη υποχρέωσή τους να δράσουν η οποία απορρέει από διάταξη του δικαίου της Ένωσης (βλ. διάταξη της 12ης Ιουλίου 2018, Acquafarm κατά Επιτροπής, C-40/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:566, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 80 Από τις σκέψεις 77 και 79 ανωτέρω προκύπτει ότι, προκειμένου να εξεταστεί κατά πόσον ένα θεσμικό όργανο έχει διαπράξει, λόγω παράλειψης, κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, πρέπει να κριθεί εάν συντρέχουν τρεις προϋποθέσεις, ήτοι, πρώτον, εάν υπάρχει νόμιμη υποχρέωση ενέργειας, δεύτερον, εάν το εν λόγω θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμός της Ένωσης έχει εξουσία εκτιμήσεως και, τρίτον, εάν συντρέχει πρόδηλη και κατάφωρη υπέρβαση εκ μέρους του των ορίων που επιβάλλονται στην ως άνω εξουσία.
- 81 Θα πρέπει να εξεταστεί αν οι τρεις αυτές προϋποθέσεις συντρέχουν εν προκειμένω.
- 82 Η υποχρέωση επιδείξεως επιμέλειας, η οποία είναι συμφυής με την αρχή της χρηστής διοίκησης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και η οποία ισχύει εν γένει για τη δράση της ενωσιακής Διοίκησης στις σχέσεις της με το κοινό, απαιτεί η Διοίκηση να ενεργεί με επιμέλεια και φρόνηση (πρβλ. απόφαση της 16ης Ιουνίου 2022, SGL Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-65/21 P και C-73/21 P έως C-75/21 P, EU:C:2022:470, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 83 Κατά πρώτον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το καθήκον επιμέλειας αποτελεί κανόνα δικαίου που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, η παράβαση του οποίου μπορεί να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης υπό συγκεκριμένες περιστάσεις, ήτοι εφόσον αποδεικνύεται σε δεδομένη περίπτωση ότι η παράβαση είναι κατάφωρη, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 77 ανωτέρω [πρβλ. αποφάσεις της 27ης Μαρτίου 1990, Grifoni κατά Επιτροπής, C-308/87, EU:C:1990:134, σκέψεις 6, 7 και 14, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Masdar (UK) κατά Επιτροπής, C-47/07 P, EU:C:2008:726, σκέψη 91, και της 4ης Απριλίου 2017, Διαμεσολαβητής κατά Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, σκέψεις 38 και 41].

- 84 Κατά δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δεδομένης της φύσης του καθήκοντος επιμέλειας, η οποία συνδέεται άρρηκτα με το πλαίσιο εντός του οποίου ενεργεί η Διοίκηση της Ένωσης σε συγκεκριμένη περίπτωση, η ύπαρξη κατάφωρης παράβασης του καθήκοντος αυτού διαπιστώνεται μόνον κατόπιν κατά περίπτωση εξέτασης του συνόλου των κρίσιμων πραγματικών και νομικών στοιχείων, λαμβανομένων υπόψη του τομέα, των προϋποθέσεων και του πλαισίου εντός του οποίου το οικείο θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμός υπέχει καθήκον επιμέλειας, καθώς και των συγκεκριμένων περιστάσεων βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί η μη τήρησή του (πρβλ. απόφαση της 4ης Απριλίου 2017, Διαμεσολαβητής κατά Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, σκέψεις 40 και 41).
- 85 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 70 ανωτέρω, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το καθήκον επιμέλειας, καθόσον δεν καταδίκασε δημοσίως τη διαρροή της εκθέσεως της OLAF ούτε έθεσε τέρμα στη διάδοση ψευδών πληροφοριών την οποία προκάλεσε η εν λόγω διαρροή, μέσω της δημοσίευσης δελτίου Τύπου το οποίο να συνοψίζει τις βασικές πληροφορίες που περιείχε το έγγραφο της 8ης Μαΐου 2015.
- 86 Πρέπει, επομένως, να εξεταστεί αν το καθήκον επιμέλειας μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η Επιτροπή υπείχε νόμιμη υποχρέωση ενέργειας, βάσει της οποίας όφειλε να καταδικάσει δημοσίως μια διαρροή και να θέσει τέρμα στη διάδοση ψευδών πληροφοριών που προκλήθηκε από τη διαρροή αυτή, μέσω της δημοσίευσης δελτίου Τύπου.
- 87 Θα πρέπει να σημειωθεί ότι, στα δικόγραφα της, η ενάγουσα δεν επικαλείται κανέναν συγκεκριμένο κανόνα δικαίου από τον οποίο να προκύπτει ότι η Επιτροπή, προκειμένου να δώσει συνέχεια στη διαβίβαση εκθέσεως της OLAF, υπείχε νόμιμη υποχρέωση ενέργειας συνιστάμενη στο να λάβει θέση που να καταδικάζει δημοσίως τη διαρροή εκθέσεως έρευνας της OLAF και να θέτει τέρμα στη διάδοση ψευδών πληροφοριών που προκλήθηκε από μια τέτοια διαρροή. Ωστόσο, καθώς η παράβαση του καθήκοντος επιμέλειας που επικαλείται η ενάγουσα συνδέεται αναπόσπαστα με τον κανονισμό 883/2013, ο οποίος αποτελεί το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου ενήργησε η Επιτροπή όταν εξέδωσε το έγγραφο της 8ης Μαΐου 2015, πρέπει να προσδιοριστεί αν η ως άνω υποχρέωση απορρέει από τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού.
- 88 Αφενός, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 3, του κανονισμού 883/2013, «[ο]ι εκθέσεις και συστάσεις που συντάσσονται μετά από εξωτερική έρευνα και κάθε συναφές χρήσιμο έγγραφο διαβιβάζονται στις αρμόδιες αρχές των ενδιαφερόμενων κρατών μελών σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τις εξωτερικές έρευνες, καθώς και, εφόσον είναι αναγκαίο, στις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής». Πρέπει να σημειωθεί ότι η διάταξη αυτή δεν επιβάλλει στην Επιτροπή νόμιμη υποχρέωση να ενεργήσει. Δεν μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ότι η ενάγουσα απέδειξε ότι το καθήκον επιμέλειας δημιουργεί νόμιμη υποχρέωση της Επιτροπής να ενεργήσει σε αυτό το πλαίσιο.
- 89 Αφετέρου, κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2013, «[ο]ι πληροφορίες που διαβιβάζονται ή λαμβάνονται στο πλαίσιο εξωτερικών ερευνών, υπό οποιαδήποτε μορφή, προστατεύονται από τις σχετικές διατάξεις». Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού, το οποίο αναφέρεται, όπως προκύπτει από τον τίτλο του, στις «εξωτερικές έρευνες», όριζε, ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως, ότι «η [OLAF] μπορεί, σύμφωνα με τις διατάξεις και τις διαδικασίες του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚ) αριθ. 2185/96, να διενεργεί επιτόπιους ελέγχους και εξακριβώσεις σε οικονομικούς φορείς». Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚ) 2185/96 του Συμβουλίου, της 11ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με τους ελέγχους και εξακριβώσεις που διεξάγει επιτοπίως η Επιτροπή με σκοπό την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

από απάτες και λοιπές παρατυπίες (ΕΕ 1996, L 292, σ. 2), προβλέπει ότι «[ο]ι πληροφορίες οι οποίες ανακοινώνονται ή λαμβάνονται δυνάμει του κανονισμού [αυτού], καθ' οιονδήποτε τρόπο, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο».

- 90 Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 883/2013, «[τ]α ενδιαφερόμενα θεσμικά και λοιπά όργανα και οργανισμοί εξασφαλίζουν την τήρηση του εμπιστευτικού χαρακτήρα των ερευνών της [OLAF]». Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή αποτελεί ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο υπό την έννοια της εν λόγω διάταξης.
- 91 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η Επιτροπή υπέχει υποχρεώσεις εμπιστευτικότητας και επαγγελματικού απορρήτου στο πλαίσιο των εξωτερικών ερευνών της OLAF.
- 92 Ωστόσο, παρά την υποχρέωση την οποία υπέχει συνακόλουθα η Επιτροπή να διασφαλίζει τον σεβασμό του εμπιστευτικού χαρακτήρα των ερευνών της OLAF, το καθήκον επιμέλειας το οποίο βαρύνει την Επιτροπή δεν μπορεί να της επιβάλλει, υπό την προϋπόθεση ότι δεν έχει παραβιάσει την εν λόγω υποχρέωση εμπιστευτικότητας και αφ' ης στιγμής δεν μπορεί να της καταλογιστεί η ευθύνη για τη διαρροή της εκθέσεως της OLAF στον Τύπο (βλ. σκέψη 67 ανωτέρω), υποχρέωση ενέργειας όπως αυτή που επικαλείται η ενάγουσα εν προκειμένω, η οποία να συνίσταται στο να καταδικάσει τη διαρροή στον Τύπο πληροφοριών που αφορούν μια τέτοια έρευνα και να αποστασιοποιηθεί από τις πληροφορίες που δημοσιεύθηκαν.
- 93 Το καθήκον επιμέλειας δεν έχει το περιεχόμενο που του προσδίδει η ενάγουσα. Αυτό που συνιστά παράβαση της προαναφερθείσας υποχρεώσεως εμπιστευτικότητας είναι η διαρροή της εν λόγω εκθέσεως στον Τύπο –για την οποία, ωστόσο, δεν αποδείχθηκε ότι καταλογίζεται ευθύνη στην Επιτροπή–, και όχι η παράλειψη που καταλογίζει στην Επιτροπή η ενάγουσα (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2015, Ziegler και Ziegler Relocation κατά Επιτροπής, T-539/12 και T-150/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:15, σκέψη 102).
- 94 Συνεπώς, η ενάγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπείχε εν προκειμένω υποχρέωση να ενεργήσει.
- 95 Ως εκ τούτου, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 79 ανωτέρω, η προβαλλόμενη παράλειψη δεν μπορεί να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης.
- 96 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποθεθεί ότι, εν προκειμένω, προέκυπτε νόμιμη υποχρέωση της Επιτροπής να ενεργήσει λόγω του καθήκοντος επιμέλειας, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον υπήρξε, εκ μέρους της Επιτροπής, πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων που θα επιβάλλονταν, σε μια τέτοια περίπτωση, στην εξουσία εκτιμήσεώς της.
- 97 Επισημαίνεται ότι αν γινόταν δεκτή μια τέτοια υπόθεση, το καθήκον επιμέλειας θα έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε περίπτωση διαρροής εμπιστευτικού εγγράφου, η οποία δεν έχει αποδειχθεί ότι προκλήθηκε από το οικείο θεσμικό όργανο, υπό την έννοια του κανονισμού 883/2013, το όργανο αυτό οφείλει να μην επιτείνει τη ζημία που ενδέχεται να προκύψει από την εν λόγω παραβίαση του απορρήτου.
- 98 Όπως όμως υπομνήσθηκε στη σκέψη 77 ανωτέρω, το ζήτημα αν υπήρξε, εκ μέρους του εν λόγω θεσμικού οργάνου της Ένωσης, πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλονται στην εξουσία εκτιμήσεώς του πρέπει να κριθεί, μεταξύ άλλων, με βάση τον βαθμό σαφήνειας και ακρίβειας του κανόνα, του οποίου η κατάφωρη παραβίαση προβάλλεται, καθώς και τις δυσχέρειες ερμηνείας ή εφαρμογής που ενδεχομένως προκύπτουν.

- 99 Πρέπει να σημειωθεί συναφώς ότι μια τέτοια υποχρέωση της Επιτροπής να ενεργήσει προκειμένου να μην επιτείνει τη ζημία που προκλήθηκε από μη καταλογιζόμενη στην ίδια παραβίαση του απορρήτου δεν προκύπτει από το άρθρο 10 του κανονισμού 883/2013 ούτε μπορεί να συναχθεί εμμέσως από το περιεχόμενό του. Η παράγραφος 3 του εν λόγω άρθρου, προβλέποντας ότι τα οικεία θεσμικά όργανα εξασφαλίζουν την τήρηση του εμπιστευτικού χαρακτήρα των ερευνών της OLAF, τους επιβάλλει την υποχρέωση να διασφαλίζουν ότι το περιεχόμενο των ερευνών της OLAF παραμένει εμπιστευτικό. Αντιθέτως, δεν τους επιβάλλει, όταν η εμπιστευτικότητα αυτή δεν έχει τηρηθεί χωρίς η δημοσιοποίηση να οφείλεται στο οικείο θεσμικό όργανο, υποχρέωση να καταδικάσουν τη διαρροή, να θέσουν τέρμα στη διάδοση των εν λόγω πληροφοριών ή να διορθώσουν όσες εξ αυτών είναι τυχόν εσφαλμένες.
- 100 Δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι τέτοιες υποχρεώσεις εμπίπτουν στην υποχρέωση εξασφάλισης της τήρησης του εμπιστευτικού χαρακτήρα των ερευνών της OLAF, υπό την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 883/2013. Πράγματι, αφενός, δεδομένου ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας έχει ήδη παραβιαστεί, η υποχρέωση της Επιτροπής να διασφαλίζει την τήρησή του κατέστη πλέον άνευ αντικειμένου. Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί, κατά πρώτον, ότι ενδεχόμενη απαίτηση καταδίκης της διαρροής υπερβαίνει την απλή υποχρέωση διασφάλισης της τήρησης του απορρήτου, κατά δεύτερον, ότι σε μια τέτοια περίπτωση, η Επιτροπή δεν είναι σε θέση να σταματήσει τη διάδοση της εκθέσεως της OLAF που προκλήθηκε από τη διαρροή της στον Τύπο και, κατά τρίτον, ότι, ακόμη και αν ορισμένες από τις πληροφορίες που διαδόθηκαν είναι εσφαλμένες, η διόρθωσή τους δεν είναι ικανή να αποκαταστήσει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα τους, ο οποίος έχει εκλείψει οριστικά.
- 101 Συνεπώς, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υπήρχε νόμιμη υποχρέωση της Επιτροπής να ενεργήσει στην υπό κρίση υπόθεση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η παράβαση του καθήκοντος επιμέλειας που προβάλλει η ενάγουσα συνιστά κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες.
- 102 Ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί ότι, σε σχέση με τον τέταρτο λόγο παρανομίας, δεν στοιχειοθετείται κατάφωρη παράβαση όσον αφορά την προβαλλόμενη μη τήρηση των καθηκόντων μέριμνας και επιμέλειας εκ μέρους της Επιτροπής.
- 103 Διαπιστώνεται επομένως ότι δεν πληρούται η πρώτη προϋπόθεση για τη στοιχειοθέτηση της ευθύνης της Ένωσης.
- 104 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί.

[παραλειπόμενα]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Αποσύρει από τη δικογραφία το έγγραφο που προσκόμισε η International Management Group (IMG) ως παράρτημα A.21 του δικογράφου της αγωγής.
- 2) Απορρίπτει την αγωγή.

3) Καταδικάζει την IMG στα δικαστικά έξοδα.

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Ιουνίου 2023.

(υπογραφές)